

DIVADELNÍ PIKNIK V MOSTĚ

Celostátní přehlídka amatérského činoherního a hudebního divadla

ZPRAVODAJ

4. 7. 2026

4

MŮJ ŽIVOT SE DĚLÍ MEZI DIVADLO A ZVÍŘATA

Rozhovor s Jiřím Krausem, člověkem mnoha rolí

Jirko, loni jsme tě vídali na forbině s panem Tichým, který celé roky uváděl jednotlivá představení na Pikniku ve Volyni. Letos už jsi jeho funkci převzal a je celá tvoje. Jak k tomu došlo?

Oslovil mě Pavel Skála. Známe se léta tady z Mostu a mluvili jsme o tom, že se chystá Piknik. Pavel mi nabídl, jestli bych se nechtěl zapojit, že bych moderoval, dělal průvodce, jako byl ve Volyni pan Tichý. Ten se loni oficiálně rozloučil, ale nechtěli jsme, aby zmizel s tím, jak se přehlídka přesunula do Mostu. S panem Tichým jsme se sešli, rozdělili si práci, několikrát se setkali spolu na jevišti, poslední představení Pikniku 2025 uváděli spolu a on mi pomyslně předal žezlo.

Měl jsi tedy příležitost si tu roli vyzkoušet. Objevily se u tebe nějaké pochyby, jestli do toho jít?

Ne. Já strašně rád moderuju. A moderuju plno různých akcí. Takže jsem se těšil, že budu u toho, protože bych sem stejně chodil na všechna představení.

Co všechno ta práce obnáší? A jak se vlastně tvoje postava jmenuje?

„Náhodný kolemjdoucí.“ Vzniklo to úplně náhodou. Loni jsem se tak vedle pana Tichého pojmenoval a letos se to už vžilo, že na mě pokřikují: „Á, náhodný kolemjdoucí jde, ještě se nezačíná, ještě nemusíme pospíchat!“ Takže jsem náhodný kolemjdoucí. Každý den, tak půl hodiny před tím, než začne blok představení, se spojím buď s Pavlem nebo se Simonou. Řekneme si, co je potřeba, jestli jsou nějaké změny a pak jsem celý den na telefonu, abych se dozvěděl, kdyby se něco dělo. Třeba předevidím se každé představení posouvalo o čtvrt hodiny. Nebo jsem hlásil, že je v hotelu zavřený bar, takže si všichni můžou vzít na diskuzi pití z chill zóny, že to je dovolené.

Ty jsi vlastně taková hlásná trouba přehlídky...

Ano, co je třeba říct do éteru a všem, to mi napíší nebo zavolají a já to pak oznámím. Oficiální i jiné věci.

...a to je vlastně moc hezké, dnes, kdy pořád slyšíme, jak člověka nahradí AI nebo elektronické aplikace, tady by se to neobešlo bez tebe, bez člověka. To je skvělé, dobrá zpráva!

A já jsem rád, mě to strašně baví.

Na rozdíl od pana Tichého, který rozdával buchty, ty rozdáváš básničky.

Ano, u prvního představení, nevím už, jaký mělo název, mě napadl rým, tak si říkám, co kdybych to řekl s básničkou? A lidi se zasmáli, tak si říkám, já to budu dělat na každé představení. Čímž jsem si na sebe upletl trošku bič. Ale je to jen takové slunce-žblunce.

Jaká je tvoje dosavadní zkušenost s amatérským divadlem?

Jako řada jiných profesionálních herců jsem u něj začínal. V souboru Stropník v nedalekém Oseku. Vyrůstal jsem v Duchcově, kde jsme založili

soubor s kamarádem na gymnáziu a on mě pak přetáhl do Oseka. Začal jsem jezdit na Hronov, pak jsem šel na hereckou školu do Šumperka, tam jsem spolupracoval s amatéry v souboru D123 a přes Uherské Hradiště jsme s manželkou přišli do angažmá v mosteckém divadle. Tady jsme se sešli s Láďou Valešem a začala spolupráce s Rádobydivadlem Klapý. Teď máme takové námluvy s kláštereckým Klasem.

V divadle se tedy pohybuješ řadu let.

Ano. A svět amatérského divadla jsem vlastně nikdy neopustil. Na Hronově jsem se opakovaně snažil dostat do semináře S Milana Schejbala, ale nikdy se mi to nepovedlo. Potkali jsme se tedy až díky profesionální spolupráci v Mostě.

A teď je tady tvoje místo kde?

Jsem na půl úvazku herec činohry Městského divadla v Mostě a na plný úvazek jsem umělecký šéf Divadla rozmanitostí.

Pokračování na straně 8...

SNAŽILA JSEM SE VYVÁŽIT KOMEDIÍ A DĚSIVOST TĚMATU

Rozhovor s režisérkou Klárou Havránkovou

Jak se k vám dostal tento text, protože není úplně běžný a známý, že? Nebo je?

Tento text je tady v Česku uváděn úplně poprvé. Našel ho jeden z herců, Libor Ulovec, který hrál Marcella. Našel ho už před lety a zaujal ho. V průběhu doby se text přeložil, ale nikdy se tady neuváděl. Ten text mi asi před pěti lety poslal na přečtení, když jsme spolu dělali jinou inscenaci. Zalíbil se mi. Po nějaké době, kdy jsem se věnovala dramaturgické úpravě textu, protože je poměrně dost zkrácen asi o 40 procent, jsme připravili tuto inscenaci.

Co vás na textu fascinuje, zaujalo nebo chytilo?

Mě na tom chytla proměna člověka strachem. Myslím, že to je tak věčné téma, že každý si v tom dokáže najít svůj vlastní strach. Tohle mě na tom zaujalo.

Jak jste hledali rovnováhu mezi komediální stránkou věci a tou děsivou, až tragickou, aby ani jedna nepřevážila druhou?

Na tom jsem pracovala skoro dva roky, protože jsem se k dramaturgické úpravě několikrát vracela. Byla to snaha vyvážit děsivost tématu a zároveň dostat tam komedii. V Itálii, kde je text doma, se hraje jako komedie. Pro mě to úplně čistá komedie není, chtěla jsem tam ukázat proměnu člověka a to, co s ním lidský strach dělá. Ale zároveň mi na tom přišla hrozně důležitá úlevná stránka toho, že tam vidíme běžné lidi. Chtěla jsem to vyvážit.

Jaké ohlasy máte na tuto inscenaci u diváků?

Je zajímavé, že diváci se někde víc smějí, víc jdou s komediální stránkou a o to je potom pro ně těžší závěr, kdy se nehne skutečně ani židle v sále. Někde naopak víc vnímají lidskou, děsivou stránku. Je to místo od místa. Zatím jsme se setkali převážně s kladným ohlasem a víceméně i s poděkováním, že necháváme prostor imaginaci diváka, že není ukázáno zbytečně mnoho.

Kdo nebo co je Divadlo SoLiTEater?

Jsme zvláštní skupina, protože Divadlo SoLiTEater Praha je Libor Ulovec. Zbytek je sbírka lidí z celé republiky. Konkrétně celá tato partička je z jižní Moravy. Eva Jakubcová je z divadla Prkno ve Veverské Bítýšce a já a Martin, který hrál Tita, jsme z divadla Stodola v Jiříkovicích nebo teď už v Blažovicích. Libor si takhle posbíral lidi, se kterými se mu dobře dělá. Já, Eva Jakubcová a Libor Ulovec jsme asi před pěti lety dělali Gedeonův uzel a byli jsme až na Hronově. Bylo to fajn a právě proto, že se nám spolu dobře dělá, máme chuť pokračovat. Věřím tomu, že to není poslední spolupráce.

Jak se zkouší napříč republikou?

Zkoušíme většinou ve Veverské Bítýšce, kde má divadlo Prkno docela pěkné zázemí. Sjíždíme se na víkendové zkoušky. Bývá to vždy celodenní zkouška, stojí to nějaké peníze a čas, ale vyváží nám to štěstí a radost z divadla. Máme rádi divadlo.

Martin Rumler

PŘÍZRAK ŽIDA PO ITALSKU

Itálie dvanáct let po druhé světové válce se pomalu vzpamatovává z válečné devastace. Lidé už mají jistou kupní sílu a začíná se dařit obchodu. Od roku 1954 vysílá televize a hitem jejího doposud jediného programu je televizní zábavná vědomostní soutěž. Marcello, obchodník se střížním zbožím, instalatér Tito a Umberto, brusič nožů, se scházejí u Marcella v bytě, aby tu populární soutěž sledovali. Marcellově manželce Immacolatě to jde na nervy, cítí se jako manželka majitele obchodu a realit nadřazená nad oběma řemeslníky, ale právě proto, že Marcello je majetnější než oba kamarádi, vlastní televizi a společné sledování mu dělá radost.

Dcera občas zatelefonuje ze svatební cesty do Anglie (svatba byla okázalá až moc), kumpáni zvoní u dveří. Immacolata si užívá roli paničky. Ozve se zvonek a za dveřmi nestojí ani Tito, ani Umberto, ale cizí člověk; vlastně ne tak úplně cizí, stojí za nimi bývalý majitel obchodu a domu, Žid, který na svého věrného prodávče Marcella majetek převedl, než odešel do transportu. Dvanáct let po válce, kdo by si pomyslel, že se vrátí! (Postavu nevidíme, ostatně nevidíme ani Umberta).

Manželé mu neotevrou a od té doby se vaří v té situaci. Přece mu to všechno nevrátí!

Immacolata se z rybářovy ženy postupně mění v lady Macbeth, všemožným (včetně sexuálního) tlakem nutí Marcella, aby Žida zabil. Současně se mu ale bojí otevřít, jeho přízrak vidí (zejména Marcello) všude. Naplánují, jak s Titovou pomocí odstraní mrtvolu – Žid přece nebude nikomu chybět. Tito má dluhy, nerad, ale za peníze to slíbí.

Hořká komedie Gianniho Clementiho v něčem připomíná náš Obchod na korze. Pro vlastní nóbl postavení, pro majetek jsou protagonisté schopni zabít, právo na vlastní blahobyt a společenský status jim je absolutní hodnotou, před níž mizí skrupule a schová se do ní i vražda. Manželé ani nechtějí vědět, co jim starý majitel chce říct, nepočítají s tím, že by jim třeba z vděčnosti něco nechal nebo odkázal. Ti dva slušní obyvatelé Říma nejsou, pokud jde o cenu židovského života, o nic lepší než nacisté.

Inscenaci dominuje představitelka Immacolaty Eva Jakubcová, která se ze zbohatlické měštky, která pro svůj cíl suverénně operuje i s prostitucí (vůči Titovi, ale de facto i vůči vlastnímu manželovi) změní v odpornou, bezcitnou

a skrz naskrz prolhanou fúrii. Libor Ulovec hraje Marcella jako velké dítě, u kterého nad svědomím vítězí strach (drobnokresba nešky je už navíc). Instalatér Tito Martina Hanáka vnáší do hry motivy, které prozrazují, že se díváme na hru současného žijícího autora: o starém Židovi se povídá, že byl homosexuál, což zpochybňuje Immacolatino (ostatně účelové) obvinění z obtěžování a snad i znásilnění. Tita ovšem vydírá lichvář, od kterého si půjčil na dodávku a taky možná i něco prohrál v kartách, ve strachu z vymahačova násilí se stane komplicem vraždy. Zvonek u dveří zazvoní, Marcello třesoucí se rukou zvedne váleček a udeří. Stříh – a zjistíme, že zavražděn byl kamarád Umberto, který přišel jako obvykle na televizní kvíz.

Původní text hry je zručně seškrtnán, ale v expozici až příliš. Herci nemají dost prostoru (v dialogu i v mizanscéně) vytvořit výchozí situaci nabytého blahobytu, rozehrát rozdíl v životním postoji obou manželů i kamaráda Tita. Nestihnou v divácích vzbudit podezření, že židovský majitel možná ani neexistuje, že je to paranoia, která jim připomíná, aby se tolik nepovyšovali majetkem, za nímž je někdejší důvěra starého muže v jejich slušnost. Marcellovi Libora Ulovce zbohatlické chování není vlastní, ale protože i jemu se nabízí něco, co mu už dlouho chybí (respekt, manželská vřelost a domácí spokojenost), podlehne tlaku i strachu a chopí se válečku.

Dramaturgická linie modelových moralit je pro Divadlo SoLITEAter charakteristická. V případě hořké anekdoty Žid dramaturgie a režie podcenila dobové zakotvení v poválečných letech (u nás v té době píše František Hrubín Srpnovou neděli s ne tak vzdálenými postavami hrabivých a krutých maloměšťáků) a vytvořila skoro až morytát, s nímž si v podstatě psychologicko – realistické herectví nerozumí. Věci by prospělo odvážnější stylotvorné gesto, méně očekávatelné intonace, více komediantství. Nemá to být realismus, ba ani jeho neo – verze. Stálo by za to se všemi třemi dobrými herci tu stylovou rovinu ještě hledat. A rozhodně je chyba, že televize, ten symbol poválečného sociálního statusu, je v inscenaci jen imaginární. Promítat na zadní horizont by bylo v možnostech i amatérského souboru, a klidně by k němému obrazu vědomostní soutěže mohly znít stávající italské songy.

Alena Zemančíková

S chutí jsem se podívala na klasickou konverzační hru, kde jsou dveře, všechno tam hraje, není to žádná generační výpověď, ale úplně úžasný židovský vtíp. Možná platili daň za to, že ve dvě odpoledne si někdo zadřímne, ale tu roli mrchy bych si ráda zahrála.

Jaruška z Krumlova

Byli skvělí, tak jako je to už u Libora zvykem. A platí to i pro jeho kolegy.

Honza z Klášterce

Určitě chci ocenit herecký výkon představitelky Immacolaty, která bohatou paničku zahrála opravdu výborně. Jako celek mi to přišlo příliš zdlouhavé a příliš dlouhé na to, že šlo o komediálně děsivou jednohubku se zajímavým koncem a vyústěním. Dalo by se to zhuštit do daleko intenzivnějšího, rychlejšího tvaru, který by měl možná i větší dopad. Ale zároveň oceňuji, že je to text, který jsem neznal a mohl jsem se tak seznámit s něčím novým na poli dramatické literatury.

Martin z Jihlavy

Na začátku, a mohlo to být z mé nepozornosti, jsem vyčetl, že to je prostě běžná rodina, akorát mají strach, že po nich někdo bude něco chtít. Až když tam hovořili o proletění komínem, tak se mi to spojilo s tím názvem. Možná, že to bylo trochu pozdě, že jiným to došlo dřív. Ale kdyby tam nebyl ten název, který navozuje, že může jít o vážné téma, kdybych ho vyčetl ještě později, možná by to vyústění bylo o to dramatičtější.

Divák na rozboru

Dobře jim tak. Zasloužili si zešedivět a zbláznit se strachy.

Karel z Vršovíc

Trochu se obávám, že si hráli až příliš komedii a pak nevylezlo úplně to děsivé téma. Bavila mě ale představitelka té paní domu. Mrcha manipulativní ukázková, kterou herečka skvěle zvládla. Ale jinak to byl pro mě spíš průměr, který mě kdovíjak nezasáhnul.

Lenka z Hradce

JÁ V PRÁZDNÉM PROSTORU HRÁT ROZHODNĚ NEBUDU

Rozhovor se souborem U.F.O. a režisérkou Veronikou Plašilovou

V inscenaci Drama v kostce máte téměř všichni alternaci, což znamená, že celou věc hrajete ve dvou kompletně jiných sestavách. Podle toho, kdo tu sedí, začínám mít pocit, že v tom hrajete úplně všichni. Sedí tu přede mnou obě sestavy? Která z nich vlastně hrála dnes?

Soubor: Máš pravdu, alternují se u nás úplně všichni, jediná výjimka je režisérka. A jak jsme to vyřešili s dneškem? Dohodli jsme se, že na Pikniku bude hrát ta sestava, která si to v Kostelci vydělala. Takže dneska hrálo Áčko!

Známe se už z Kostelce a jak tehdy, tak i dnes vypadáte, že vás to neskutečně baví. Ale jak to vypadalo na začátku?

Režisérka: Jako první jsem musela upravit scénář. Když jsem jim ho pak přinesla na první čtenou zkoušku, byla jsem strašně napjatá, jak to vezmou. Třeba zrovna tady Libor je totiž hodně kritický. No a aby toho nebylo málo, tak jsem jim oznámila, že budeme dělat pantomimu. V tu chvíli mě málem ukamenovali.

S: Když poprvé padlo slovo pantomima, tak se půlka lidí zarazila a zbytek se regulérně vyděsil. Ale jak jsme ten text postupně dočítali, začalo nám docházet, že se na scéně budou objevovat i nějaké věci, jako dveře nebo židle. Pomalu jsme zjišťovali, jak je to vymyšlené, a zase jsme se uklidnili.

R: A když jsme to pak četli dál a začali si to celé živě představovat, už jsme se jenom chlámali. Když jsem viděla, že se začíná smát i Libor, věděla jsem, že to bude skvělé.

S: Mně když na začátku řekla, jak přesně bude vypadat scéna, tak jsem to vyloženě nesnášel. Na rovinu jsem jí řekl, že se snad zbláznila a že já v prázdném prostoru hrát rozhodně nebudu. „My přece nehrajeme žádný alternativní divadlo, nikdo si nebude představovat, že tam něco je!“ No... a podívej se teď, nakonec z toho vyšel tak nádherný kus! Pořád je to ale pro nás všechny strašná výzva.

A pak zkoušení se dvěma paralelními sestavami. Jaké největší krize vás během téhle cesty potkaly?

S: V mém případě bylo zase nejtěžší správně uchopit a uvědomit si charakter postavy. Ten policajt je sice na oko hrozný drsňák, ale ve finále je to vlastně docela trubka. Tohle ze mě musela režisérka doslova vymačkat.

S: Krize nastala akorát v momentě, kdy odpremiérovalo Áčko. My z Běčka jsme je viděli hrát a okamžitě jsme dostali šílenou depku. Já jsem na trému trpěl vždycky. Ale tentokrát, když oni odpremiérovali a začala děkovačka, se mě zmocnil úplně panický strach. Měl jsem chuť okamžitě odejít z divadla, se vším seknout a už se nevracet, protože jsem měl pocit, že tohle se nedá dát. Se zkoušením jsme totiž byli strašně pozadu. A v téhle panické hrůze se navíc strašně špatně učil text! Přitom tahle hra je v tomhle neúprosná – člověk ji musí sjet celou v kuse, seš celou dobu na scéně, nikam neodcházíš, takže si nemůžeš skočit do zákulisí mrknout do scénáře jako u jiných her.

R: Ale abychom byli spravedliví – jinak

to běželo hrozně hladce. Osobně jsem žádnou vážnou krizi nezaznamenala. Žádné „ku.vy“ vzduchem nelítaly.

Jak se s těmi tlaky a výzvami nakonec perete? Co vám v takových chvílích nejvíc pomáhá?

Soubor: Jako kolektiv fungujeme strašně hezky. Je nám spolu lidsky fakt dobře. Celý ten důvod, proč nás divadlo baví, stojí na tom, že nás to baví spolu. Ostatně pro nás je naprosto typické, že i tenhle rozhovor děláme všichni společně. A kromě téhle absolutní důvěry v kolektiv nám hrozně pomáhá i obrovská důvěra v režisérku. Víme, že to vede správným směrem. Občas nám sice na rovinu řekne, že se nám to nedaří tak, jak by si představovala, ale dřív nebo později to vždycky vyjde.

Johana Jurášová

KDY SE HRY DRŽET A KDY JI PUSTIT

Na Pikniku se to hemží adaptacemi Havelkových her. Po čtvrtedních Vlastních zhlédlo páteční publikum Drama v kostce v podání souboru U.F.O. z Týniště nad Orlicí. Inscenace tematizuje samotné divadelní principy a nabízí řadu hravých situací, ale přináší i značnou hereckou výzvu.

Čtyři postavy: mladá barmanka, zasloužilý detektiv, unavený režisér a energický zpěvák travesty show se za neznámých okolností dostávají do prázdného prostoru ohraničeného ze všech stran. Zdá se, že není úniku. Postavy postupně zjistí, že tento svět funguje na divadelních principech, které určují a transformují realitu. Putují skrze osm fází, prodírají se přes odkazy na divadelní koncepty a rozkládají zákonitosti divadelní situace na prvočinitele. Finálním řešením a unikem z „divadla v kostce“ je odehrání divadelního představení. Dění komentuje a ovlivňuje zvenčí pátá postava – Boss, která celek zcizuje a odhaluje fungování inscenačního kolosu.

Celá inscenace je hra, která má v každé fázi jiná pravidla, ale společný princip: tematizují se divadelní, a především herecké prostředky. A pokud ty začnou pokulhávat, oslabuje se tím hra nejzásadnější, hra mezi jevištěm a hledištěm. Publikum přistupuje na pravidla, jak mu je herci představují a jak je zároveň postavy samy objevují. A zde má týništský soubor ještě řadu rezerv.

Hned v prvním obraze začínáme od prázdného prostoru (mrk mrk Peter Brook), v němž se herci nemají čeho chytit kromě sebe navzájem, a zásadní je proto každý pohyb, nádech či pohled. Soubor jako by však toto napětí necítil a místo toho, aby byl ve hře přítomný, nám polopaticky ukazuje její pravidla pohybem po prostoru.

Další překážkou je fáze imaginace, kdy herci prostor tvoří a transformují skrze gesta. V tu chvíli je přesnost zásadní – laxní naznačení nestačí, protože tak zodpovědnost za představu přenáší

na publikum v naději, že přimhouří očko. Jakmile se však v prostoru objeví pevný bod v podobě dveří a později i židli, stolu a dalších rekvizit, dostávají akce jasnější kontury a radost ze hry unáší hrdinský čtyřlístek bez větších škobrtnutí až k finálnímu výjevu. Jednou z nejuvolněnějších a zároveň nejpřesnějších částí je pak fingovaný soubor animovaný zvuky ze zákulisí.

Původní drama nenabízí postavám zásadní dějové oblouky a psychologické hloubky, přesto však jejich absurdní pouť tematizuje lidský vztah k představivosti a iluzi a v závěru také ke spolupráci. Při inscenování v divadle Ypsilon vycházel Havelka z charakterů herců a scénář vznikl ve spolupráci s nimi, což jim umožnilo si jednotlivé postavy přivlastnit.

Domnívám se, že tento krok by si měl dovolit i soubor U.F.O. a vytvořit vlastní verzi scénáře šitou na míru. Inscenaci totiž chybí jasnější herecké uchopení, vyjma detektiva Jiřího, který přesně střídá nadsázku s civilní energií, a především je jasné, že mu o něco jde. Barmanku Terezu a režiséra René jako by dění jen málokdy vytrhlo z míry. Herecké pojetí zpěváka travesty show Braňa vyznívá většinou pitvorně a stereotypně a neumožňuje vztahovat se k ostatním. Překážkou se zdá být i slovenština, která v předloze plyne právě z Havelkovy spolupráce s hercem se slovenskými kořeny a není nutnou charakteristikou postavy. Oproti tomu režisérka-boss nabízí příjemnou míru jevištní civilnosti a telefonát s matkou je jedním z highlightů představení právě proto, že ignoruje předlohu.

Soubor U.F.O. do Havelkovy kostky vstoupil se znatelnou touhou po hře, ale zatím v ní zůstává spíše v roli hosta než majitele. Klíčem k úniku z této divadelní pasti není doslova se držet scénáře ale postupně se v něm zabydlet.

Filip Novák

Jó. Bavila jsem se.

Stáňa z Českých Budějovic

Bylo to moc krásné – forma, herci. Až na to málo kyslíků!

Irena z Homole

Já jsem taky ŽAS Homole a mně se to líbilo. Pořád jsem byla v očekávání, co bude dál, a pokaždé jsem byla překvapená!

další členka ŽAS Homole z Homole

Nádherný konec. A nádherná celá druhá půlka.

Andy z Plzně

Nejvíc mě nasralo to znásilnění na začátku. Proč si prostě všichni dělají srandu ze znásilnění? Nedělejte si srandu ze znásilnění prosím!!! Děkuju.

mladá žena z Karlových Varů

Naštval mě ten stereotypní transvestita. A proč byl vůbec Slovák, když nebyl Slovák?

Jaromír z Karlových Varů

V hledišti se na některých místech lidé smáli hrozně moc, a na některých bylo úplně ticho. Nejlepší mi připadal telefonát matky, a nejhorší to, že si nedali práci s imaginárními předměty.

Apolena z Prahy

DOTAZ Z NIK

Věnujete se neprofesionálnímu umění v HK kraji? Zapojte se do výzkumu vyplněním krátkého dotazníku, který najdete po naskenování QR kódu:

DRŽELI JSME SE JÁDRA KLÍMOVY FILOZOFIE

Rozhovor s režisérem Štěpánem Kňákalem a hercem a dramaturgem Michalem Šestákem

Ladislav Klíma má v české literatuře spíše okrajové postavení a Lidskou tragikomedii napsal před více než sto lety. Jak se k vám dostala?

Štěpán: Když byla epidemie covidu a nebylo možné chodit do divadel, tak jsem shodou náhod narazil na ČT2 právě na záznam Lidské tragikomedie. O Klímovi jsem měl tehdy jen vzdálené tušení. Po prvních dvaceti minutách mě zaujala ta specifická jména a ani jsem to nedokoukal a rozhodl jsem se, že bych tu hru chtěl inscenovat. Když jsem se o tom pak bavil s Michalem, zjistil jsem, že Klímu miluje.

Michal: Ke Klímovi jsem se poprvé dostal přes Divadlo V Dlouhé, kde ho inscenovali, a pak dál přes studium filozofie a zkrátka mě úplně uchvátil. Když pak Štěpán přišel s tím, že uvažuje nad jeho adaptací, tak nebylo vůbec co řešit.

Klíмова filozofie egodeismu je založena na tom, že se jedinec snaží skrze osobní vůli stát Bohem. Bylo to pro vás zásadní téma?

Štěpán: V inscenaci sledujeme několik rovin, od maloměstských pokřivených a šílených charakterů až po filozofickou rovinu, kterou ztělesňuje postava Odjinuda. Ta představuje alter ego samotného Klímy, který se sám snažil dostat ideálů svojí filozofické koncepce.

Michal: Bylo pro nás zásadní se držet jádra Klímovy filozofie, kterou není jednoduché shrnout, ale ve zkratce vychází z Nietzscheho, Schopenhauera a východních filozofií. Klíмова životní cesta se kromě Odjinuda otiskuje hlavně do postavy Pulce.

Takže jste při inscenování díla vycházeli převážně z Klímových filozofických spisů?

Štěpán: Když jsme text začali škrtnat, vycházeli jsme v prvních dvou dějstvích hlavně ze situací. Michal mě hlídal z dramaturgického hlediska, aby tam jádro té filozofie stále probublávalo. Poslední dějství už škrtnal jenom Michal, protože to vyžadovalo detailnější znalost právě toho filozofického pozadí.

Text samotný je i na dobu, kdy byl napsaný, značně historizující. Jak jste si s tím poradili?

Štěpán: Když jsme začínali, tak jsme zkusili dát text do aktuálního jazyka, jenže po první čtení jsme zjistili, že by z toho bylo zkrátka jen pět chlapů, co na sebe řvou v hospodě. A to pochopili okamžitě i herci a zavázali se naučit původní text. Musím před nimi smeknout, protože odvedli velkou spoustu práce.

V inscenaci je hodně výrazná fyzická stránka herectví. Pracujete takto dlouho, nebo to byl pro vás experiment?

Štěpán: V České Lípě jsme teď dva režiséři: já a Václav Klapka, který je o generaci starší a vždy nás vedl k fyzickému herectví. Zároveň jsme věděli, že to v této inscenaci musíme posunout ještě dál a já jsem věděl, že to herecký soubor umí a dokáže to.

V posledním dějství je znát hluboká pohybová studie. To už také bylo něco, co měl soubor osahané?

Štěpán: Ano, většina herců už s tím pracovala předtím a pro tuhle konkrétní

scénu jsme si navíc dali zadání zkusit si jít na hranu únosnosti vkusu. Chtěli jsme risknout výraznou stylizací a zároveň nezesměšnit staré lidi.

Michal: Zkoušeli jsme nabízet možnosti, ale Štěpán pak zvenčí korigoval míru, aby to bylo přesné.

Kde se pro vás Lidská tragikomedie protíná s dneškem?

Michal: Myslím, že lidské charaktery se nemění, že jsou nadčasové. Stejně jako se o Shakespearovi říká, že dobře vystihuje lidský charakter a je jedno, jestli mají jeho postavy na sobě tógu nebo benátský šat. Myslím, že v nadsázce je to dobře trefené i u Klímy a v těch postavách poznáváme sebe i lidi kolem nás.

Filip Novák

FILOZOFICKÁ ESEJ OBALENÁ V DIVNOSTI

„Dokud smýšlíš, jsi jen smrdutá otrocká kůže...“ Inscenace, kterou podle textu Lidská tragikomedie Ladislava Klímy nastudoval soubor z České Lípy, vyrůstá z mistrného zvládnutí spletitého, archaického básnického jazyka a pokusu o překlopení náročné filozofické látky do divadelního jazyka. „Pojďte, vy tři lejna v lidské podobě!“ Vznosné ideály se mísí s nízkostí v alegorickém příběhu, který lze chápat i jako jakousi paralelu na Danteho. Klímovský egodeismus a myšlenka na dosažení božství skrze prožitek hnusu českolipští předkládají na podnosu z pivních podtácků.

Hutné ideje si vyžádaly dlouhý a náročný formát, a to jak divácky, tak herecky. Jednoduchý děj a filozofický výklad v režii Štěpána Kňákala nesklouzávají do předkládání banalit a herci si i přes neobvyklé lexikum a syntax pamatují text, zachovávají intence vět a jednají slovem a podávají tak artistní výkon. Na ploše více než dvou hodin se tak před námi hněte jako těsto ještě jakási podivnost, ve které se mohou diváci spolu s herci rochnit. Ale když tu zmiňuji artistnost, nemohu opomenout mistrovský výkon Dity Krčmářové. Především její pohybové pojetí Brigity, ženy Shořovy, není plochým dodržováním nějaké škatulky, ale dynamickou variací několika principů a prvků. Předsouvání spodního rtu, natiskávání se tváří na ruku místo polibku, očichání manžela a další tiky dynamizuje její schopnost pohybovat se na škále od zrudnosti po úplnou normalitu a dodává tak její postavě obudný rozměr. Ostatní ženské stylizace jako by patřily do jiného stylu, mužští protagonisté byli zase po pohybové stránce poměrně „civilní“. Neměnná vytrčená poloha Jiřího Gottliebera od začátku signalizovala, že tu půjde o zprávu přesahující příběh přátel-maturantů, a toho, jak to s nimi dopadne.

V závěru představení ztrácí sílu. Po postupně třech sondách do života pěti spolužáků přichází v poslední třetině

finální dialog mezi Odjinudem a Pulcem. V tomto výjevu tvořeném atmosférou inscenace přechází čistě do jazyka filozofického výkladu. Odjinud má konečně možnost vyložit celou filozofii a dát Pulcovi možnost dosáhnout jiného stavu bytí. Převaha mluvení ještě zvyšuje nároky na vnímání. Před završením se ale ještě odehraje scéna, kde se dcera, manželka a synovec tří z pěti spolužáků dohadují o tom, jak to s nimi dopadne. Vyhledky jsou pro všechny tři vesměs špatné – sanatorium či záchvat mrtvice – což má nějak doslovit už tak neutěšené osudy tří starců, které jsme zhlédli před chvílí. Tato příběhová scéna mě mate, protože vyžaduje jiný typ pozornosti, opět se hodně mluví, a navíc se dokončuje příběh, který už považuji dávno za dokončený. Scéna vklíněná mezi vyvrcholení a úplnou tečku oslabuje konec. Pointa, že Pulec volí možnost uchlastání, na mě vlastně nedopadá.

Filozofická esej obalená v divnosti, alegorie rochnící se v jazyce, ale pořád nějak málo ošklivá. Ztělesnění Brigity přesahuje celý, řemeslně jinak kvalitně vystavěný tvar, a posouvá jej někam dál. Kromě něj je to i první přestavba. Hospodský nejprve sklízí ze stolu, omývá se, mění účes a vyndává si umělý chrup – a před námi tak ubíhá 30 let života. To, co nejdřív vypadá jako neúměrně dlouhá přestavba, se mění v úkony s neidentifikovatelným účelem. Nepatřičnost a samozřejmost úkonů vzbuzuje pozornost a vnáší nečekaný vítr do tempa i do jazyka inscenace.

Přenést filozofii na jeviště je nevděčný úkol a Českolipští se ho ujali s velkou odvahou. Patří jim velký dík za to, že se jim podařilo dát textu divadelní rozměr. Přestože mám dojem, že pojetí chybí trochu více klímovského vykloubeného podivna, jedná se dozajista o velmi zdatný pokus.

Johana Jurášová

Abych byla zcela upřímná, tak mám rozporuplné pocity, protože z jedné stránky to vnímám jako velkou karikaturu a z druhé stránky to vnímám jako odkaz naší společnosti a přijde mi to velmi kontroverzní.

Veronika z Týniště nad Orlicí

Já jsem si to užila po svém, nesoustředila jsem se tolik na inscenaci, ale na text, který má podle mě veliké kvality. Myslím, že mi to způsobila především délka celé inscenace.

Samanta z New Yorku

Zůstává ve mně zlo, především z té poslední scény. Vybauju si tu velkou, hnusnou tvář. Vyznívá to pro mě tak, že je beznadějně, aby se člověk změnil.

Mirek z Rumburku

Jsem nadšená z herectví a jak zvládli proměnu v čase. Oceňuji, jak ztvárnili staré lidi.

Radka z Plzně

Chtěla bych ocenit fyzický způsob herectví, protože pojetí hraní a kontaktu mezi herci bylo naprosto profesionální. Obzvlášť interpretace textu u Odjinuda mi přišla fenomenální.

Jarka z Plzně

Herecké výkony byly neskutečné. Takto dobře zahrát tři věkové kategorie jsem asi ještě neviděla.

Viky z Litoměřic

Smekám před tím, jak profesionální bylo provedení scény a techniky.

Eliška z Litoměřic

Viděl jsem to podruhé, a i podruhé mě konec rozbil!

Kristián z Libochovic

Jak bys představil Divadlo rozmanitostí?

Je to loutková alternativní scéna, která patří k velkému mosteckému divadlu a která zabezpečuje repertoár pro děti a mládež od půl roku do šestnácti let. Pro střední školy a dospěláky už hraje velké divadlo. My máme základky, školky a batolata.

Co děláš v létě, když jsou divadelní prázdniny?

Máme malou farmičku, kde se starám o zvířátka. Máme husy, kachny, krůty, ovce, kozy. Když nemám práci v divadle, jsem tam. Celoročně je co dělat.

Tipuji, že na další koníčky bys ani neměl čas...

Ne, můj život se dělí mezi divadlo a zvířata. Už když jsem se rozhodoval o budoucím povolání, váhal jsem, co bude povolání a co koníček.

Následuješ někoho z rodiny?

Ne. Ani zvířatům, ani divadlu se nikdo profesionálně nevěnoval. Ačkoliv! Moje německá babička byla velký komik krajanského sdružení v Ústí nad Labem. V 50. a 60. letech dělala pro německé krajany kabarety, hrála a zpívala. To jsem zjistil až nedávno.

Dožila se tvého působení na divadle?

Bohužel mě nikdy neviděla, i když věděla, že v divadle jsem. Rodiče ano, ti hráli divadlo ve škole a do divadla mě vodili. Dokonce první představení, které jsem jako dítě viděl, byl Loupežník Rumcajs mosteckého divadla, když hrálo na zájezdě v Ústí.

Tak vida, přece jen to nespadlo úplně odnikud. Na co se těšíš na letošním Pikniku?

Těšil jsem se na Piknik jako takový. Most s ním ožije tak, jak za celý rok ne. Měl jsem pocit, že loni lidi přijeli trochu rozmrzelí, že se přestěhoval právě sem, ale nakonec odjížděli s úsměvem na rtech, že se jim tady líbilo a trochu změnili pohled na Most. Někteří určitě. Měl jsem hodně nabitou sezonu a pak mi došlo, že jsem ještě slíbil Piknik, byl jsem hodně unavený, ale přijel jsem sem a úplně jsem ožil. Jsem moc rád, že tu Piknik je, jsem rád mezi lidmi, kteří tu jsou a je úžasné, že už se známe s některými z loňska, zdravíme se a je to moc příjemné.

Chtěla bych na oplátku poděkovat a říct právě tobě, jako šéfovi jedné ze dvou profesionálních mosteckých scén, že je moc hezké, jak se divadlo k Pikniku chová vstřícně.

Ano. A jsem rád, jak se k přehlídce postavilo město, jsem rád, že máme primátora, jakého máme, a tak jsem se rozhodl ještě kandidovat. Abych toho neměl málo.

Pavína Schejbalová

A přece se (v Mostě) točí

TADY MOST! LUĐAN A LUĐAN

Nepřestává mě fascinovat tohle město, kde se shodou různých náhod teď právě nacházíme všichni. Asi stejně jako většina z vás přemýšlím o tom, kde jsem se tady, sakra, vzal a jestli bylo dobré rozhodnutí sem jet, že jo? (A jo!)

Sám se ale už druhý rok snažím k tomuhle místu najít klíč a nejsem si jistý, jestli se mi to daří. Zároveň si ale myslím, že jakousi předzvěst věcí příštích nastala už v listopadu roku 2018, kdy byl poprvé odvysílán první díl seriálu Most!, který jsem zhlítl s velkou chutí a gustom.

Příběh nezaměstnaného Ludka (Martina Hofmanna) má zvláštně dráždivou esenci ryzí pravdy, i když všechno, co se kolem něj děje, je podivně bizarní a neskutečné. Jenomže ten koktejl je tentokrát namíchaný velmi šikovně a přesně. Jeho prostřednictvím vidíme město, které se urputně snaží vyrovnat se svou neuvěřitelně divnou minulostí, a tak úplně se mu to nedaří, i když se o to usilovně snaží.

Když jsem po letech konfrontoval svou televizní zkušenost s realitou, bloudil mezi paneláky a sledoval jejich rytmus, který se mění s ročním obdobím (ano, teď právě se nacházíme v nejdynamičtější fázi roku), napadlo mě, že tohle město je tyglík, tavicí kotel lidí ze všech možných (i nemožných)

konců světa a teprve čas ukáže, jestli to, co se v něm uvaří, bude k jídlu.

V seriálu, o kterém tu dnes mluvíme, se to podařilo. A kdyby Petr Kolečko (scénář) a Jan Prušinovský (spolupráce na scénáři, režie) měli tu moc a mohli aplikovat svou představu do každodenní reality, nebylo by to špatné.

Moje snaha ohledat místo činu má solidní základ ve zdejším divadle, pro které mám tu čest pracovat, mluvit se spoustou Mosteckáků a vyznívat se, jak to tu vlastně opravdu chodí.

Já i jiní už jsme ztratili počáteční ostych a já s překvapením zjišťuji, že Dycky Most lze opravdu milovat a dělat z něj příjemné místo k životu.

Jedním z nich je, nyní už emeritní, kulísák, který úplně náhodou nese stejné jméno jako hlavní hrdina našeho seriálu. Luděk, nebo tedy přesněji Luďan!

Ví o všem, co se tu děje, ví, kde se co hraje, ví, kde se co točí za pivo, a zcela v logice věci si zahrál alespoň jako kompars v Mostu!

Chci vidět oba tyto Ludky na place seriálu jménem Život co nejčastěji.

Marek Douša

Gastrotip

Málokterá restaurace se dočká takové mediální pozornosti jako mostecká Severka. Sice je to už osm let, kdy vstoupila do obecného povědomí, protože nikoli zanedbatelná část seriálu Most! (píšeme o něm výše) se odehrává právě tady a pro některé fandky „filmových míst“ je stále vyhledávaným cílem jejich výletů. Podle místních se tu k tomu i skvěle vaří a to by jako doporučení mohlo úplně stačit.

Marek Douša

TAM-TAM

STŘEDA 1. ČERVENCE
vydání podvečerní

KDO JE TA'BOROVÝ VEDOUČÍ? VÍME TO?

DNES URČIL LOS (TEDY SPÍTE SIRKA), KDO BUDE PATŘIT CELÝ TÝDEN K RYCHLÝM ŠÍPŮM A KDO SE STANE VONTEM. TÁBORNÍCI UŽ ZNAJÍ SVÉ VEDOUČÍ: KAČKA JE VELKÁ VONTICE, ŠÍPY POVEDE RYCHLÁ A'JA. DIVADLO NAZKOUŠÍ POD VEDENÍM ANDULY A HONZY. ALE KDOPAK SE TO ZATOULAL NA FOTKU VPRAVO? A KAM ZMIZELA ANDULA?!

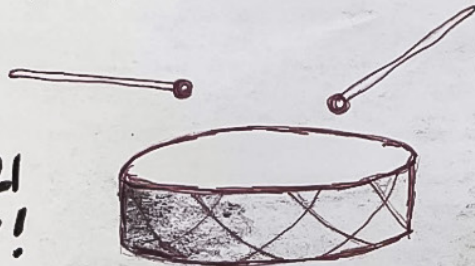
CELEBRITY CRUSH MEZI VONTY!

VONTOVÉ JSOU SICE CELKEM DRSNÍ A OSTŘÍ TÝPCI A HODNĚ DRSNĚ A OSTŘÍ TÝPEČKY, ALE I MEZI NIMI BUJÍ LÁSKA. DOSLECHLI JSME SE, ŽE PŘEDEVŠÍM JEDEN VONT MÁ TOLIK NÁPADNIC, ŽE PRÝ BY JE BIDLEM MOHL ODHÁNĚT. KDOVI, TŘEBA PIPROSI, „DLOUHÉHO BIDLA“ Z BRATŘSTVA KOČIČÍ PRACKY, ABY MU POMOHL. ALE MOŽNÁ JE TO JEN FÁMA. BOHUŽEL SE NAŠÍ REDAKCI NEPOVEDLO VĚROHODNĚ OVĚŘIT, JESTLI JE PETR (ZVANÝ PĚŤA) OPRAVDOVOU CELEBRITY CRUSH.

REDAKCE:

Jan Houzvička

a přispěvatel. Chcete něco napsat?

JSME TAM-TAM!
BUBNUJEME
ZPRAVY DO CELEHO
MOSTU! ČTĚTE!

EXPERTI PŘEDVÍDAJÍ: Z RYCHLÝCH ŠÍPŮ NĚKDO ZMIZÍ...

RYCHLÉ ŠÍPY JSOU POČETNOU DRUŽINOU. PODLE SČÍTÁNÍ LIDU JICH JE O JEDNOHO VÍCE NEŽ VONTŮ. ALE VYDRŽÍ JIM TO NAVĚDY? NAŠI OSLOVENÍ ODBORNÍCI PŘEDPOKLÁDAJÍ, ŽE MINIMÁLNĚ JEDEN ČLEN RYCHLÝCH ŠÍPŮ SE NALEZENÍ DENÍKU JANA TLESKAČE NEDOČKA. ZASAHNOUT PRÝ MŮŽE VYŠŠÍ MOC, TŘEBA PŘÍRODA (RODIČE) NEBO DĚJINY (ODJEZD NA DOVOLENOU).

KDE JE TLESKAČŮV DENÍK?

PŘESTOŽE BYL DNES RAŇO SPATŘEN, ZASE ZMIZEL. TAJNÝ DENÍK JANA TLESKAČE. PROČ NA NĚM TAK ZÁLEŽÍ? A PROČ PO NĚM PASE I BRATŘSTVO KOČIČÍ PRACKY? JAKÁ TAJEMSTVÍ UKRÝVA? A HLAVNĚ - KDE JE? TO JSOU OTÁZKY, KTERÉ NAŠÍ REDAKCI ZAJÍMAJÍ. V MOSTĚ SE NĚCO DĚJE...

ROZHOVOR → :) (: KRÍŽOVKA:

TAM-TAM: TY JSI PES?
BUBLINA: ANO. JMENUJI SE BUBLINA!
TAM-TAM: A KOMU PATŘÍŠ?
BUBLINA: JSEM RYCHLÝCH ŠÍPŮ!
TAM-TAM: A CO DĚLÁŠ TEDY?
BUBLINA: ZTRATIL JSME SE. BLOUDÍM PO STÍNADLECH.
TAM-TAM: AHA.

CHYBA TISKU.
VYJDE ZÍTŘA.
PARDÓN!

Chcete něco napsat? Napište! Svůj článek vložte do redakční krabice. OTISKNEHE H

TAM-TAM

MĚNILI, AŽ VYMĚNILI!

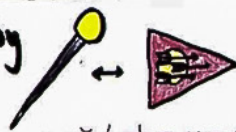

PAMATUJETE SI JEŠTĚ VÝMĚNNÝ OBCHOD? VÍTE, CO JDE ZÍSKAT ZA JEDNU JEDINOU VONTSKOU ČI ŠÍPAČKOU PLACKU? TAK SE PODRŽTE: HOUBA, PODPRSENKA, LOPATA, GUŇA OD AVTA 2x, KRABICE OD PIZZY, KERAMICKÁ DÝŇE, VYFOUKLÝ MÍČ, JÍDELNÍ LÍSTEK, ZAPALOVAČ, LAHEV NA PÍTÍ, ... UŽ ANI NEUM! RYCHLÉ ŠÍPY ZVLÁDLI I CENTRÁLNÍ BOJ V CENTRALU O INDICII, KTEROU SHĚNILI ZA LÍSTEK DO DIVADLA. PŘEDMĚTY VYDRAŽÍME VE VELKÉ AUKCI, JEJÍŽ TERMÍN SE DOZVÍTE BRZY.

RYCHLÉ ŠÍPY OLÍVAJÍ NA JEVIŠTI

VE ČTVRTEK SE ZAČALO PRACOVAT NA DIVADELNÍM KUŠE. NEJPRVE JSME SE SEZNÁMILI S PŮVODNÍMI FOGLAROVÝMI KOMIKSY. KAŽDA Z 5 SKUPIN SI VYBRALA JEDEN PŘÍBĚH, KTERÝ ROZVINULA DO KRÁTKÉ ETUDY. OVIŠE NEBYLO TO JEN TAK - PŘÍBĚH BYLO TŘEBA UMÍSTIT DO NĚJAKÉHO SPECIFICKÉHO PROSTORU V ZUŠCE ČI V JEJÍ ZAHRADE. HRÁLO SE NA SCHODECH, VE SKLEPĚ, U VSTUPU, KOLEM KÁJNY, RYCHLÉ ŠÍPY LOVILI PAŠÍKA NA ZAHRADE... V PÁTEK SE PONORÍME VÍCE DO SVĚTA VONTŮ A STÍNÁDEL.

Atmosféra mezi kluby už se rozohřívá?

NA OKO VYPADAJÍ OBA KLUBY JAKO SKVĚLÉ TÝME, ALE CO JE ZA OPONOU UŽ JASNÉ NENÍ. RYCHLÉ ŠÍPY SE ZEZAČÁTKU SHAZOVALI, ŽE JSOU VĚKOVĚ OSLABENÝ TÝM, NAKONEC SE Z NICH STAL SKVĚLÝ TÝM A VĚKOVÝ ROZDÍL PRO NĚ NENÍ PŘEKÁŽKA. VONTOVÉ TO MĚLI ALE PŘESNĚ NAOPAK. ZEZAČÁTKU BYLI NADĚJENÍ Z TÝMU, ALE POSTUPNĚ SE ZAČALI HÁDAT A NESHODOVALI SE. U VONTŮ JE TĚDĚ ALE PROBLÉM. MAJÍ ČLOVĚKA, KTERÝ VELÍ A JIM TO VADÍ, SELHÁVÁ TAM KOMUNIKACE. V KLUBU VONTŮ JE TO TĚDĚ JAK NA OSTŘÍ NOŽE, VYŘEŠÍ TENHLE PROBLÉM?

Rychlé šípy

ČTVRTEK 2. ČERVENCE
pozdne večerní vydání

CELEBRITY CRUSH

U RYCHLÝCH ŠÍPŮ BYL LEGENDA LŮKAŠ, LAMAČ ŽENSKÝCH SRDCÍ. JENŽE DO HRY PŘÍŠEL TOBÍK, KTERÝ PŘEBÍRÁ JEHO ŽEZLO. JAK TO TOBÍK UDEĽAL, JE ZATÍM JEHO TAJEMSTVÍ. ALE HOLKY PO NĚM LETÍ JAK VĚLY PO PYLU. LUKAŠ SE SNAŽÍ ZÍSKAT SRDCE JEDNÉ DÍVKY, NE POPRVĚ, ANI NAPOSLEDY. JE STÁLE ODHÍTÁN. PROČ ALE NEVÍ.

Rychlé šípy

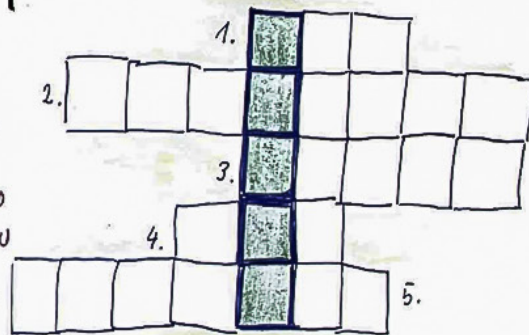

DRBTKY

- JEDEN Z VONTŮ PLATONICKY MILUJE JEDNOHO Z RYCHLÝCH ŠÍPŮ (Vontí)
- TAKÉ JSTE SI VÍMLI NÁKLONNOSTI TOBÍKA K BARETCE? PŮJČIL JÍ I SVŮU MIKINU. NÁHODA? NEMYSLÍNE SI.

Hvězdy z Piknik zpravodaje

POZORNÍ ČTENÁŘI FESTIVALOVÉHO ZPRAVODAJE SI JISTĚ VÍMLI FOTOGRAFIE, NA KTERÉ SE SKVÍ ČTVERICE NAŠICH TÁBOROVÝCH VEDOUCÍCH. JSOU ZDE ASI ZACHYLENÍ PŘI PŘÍCHODU NA ZAHÁJENÍ. TAM-TAM VYPÁTRÁ VŠE A VŠECHNY!

- Jméno kluka, který si vedl deník a věděl, jak dostat ježka z klece
- Povolání Pana M
- Barva odznaku Vontu
- Počet Rychlých šípů
- Příjmení kluka, který tragicky zemřel ve Zvonici

Napsali: Jan Houžvička, Anna Světlá a kol. z RŠ a V.

ORGANIZÁTOŘI

NIK

MOST

MĚSTSKÉ
divadlo
V MOSTĚ

divadlo
QDE
VSAD

HLAVNÍ PARTNEŘI

ústecký kraj

HOTEL ***
CASCADE

Benedikt
UBYTOVÁNÍ • RESTAURACE • SPORT

most
creative
space

CENTRAL MOST
VAŠE NÁKUPNÍ CENTRUM

PARTNEŘI

Mamarracha
latinsko-americká stevka food by grillage

kavárna
na ulici

MOSTECKÉ
LISTY

amatorská
scéna

pro
kulturu

TISKÁRNA
K & B

pontevacovek
nahrávací studio

studio3

BELA
MOST

HERKUL
člen skupiny DMM

ResInvest
Commodities

Mustaches®

Marek Douša

Poradna

DIVADLO & LÁSKA:

Svěřte nesvěřte

Trápíte se? Netrapte. A nestydte se. Pište.

Se svým trápením se můžete svěřit v dopísku, který vhodíte do krabičky v infocentru.

Nebo pište anonymně na číslo +420 777 088 924.

Vyslechneme vás. A poradíme!

Téma dne: Divadlo a zvířátka

"Někdy se smíchy počůrávám."

Anonym, 25 let

Milý Anonyme, není se za co stydět, ba právě naopak, využij této příležitosti pro získání alfa pozice mezi zbytkem publika lačnického po nejlepších místech. Na festivalu proudí hodně lidí a člověk nikdy neví, jestli na něj zbyde jeho oblíbená sedačka v sále. Počůráváním dás jasně najevo svou dominanci a zajistíš si tak doslova svůj oblíbený flek.

„V noci v jsem na Šibeničnicku zahlédla ženu s nádherným profilem, ale když jsem se k ní přiblížila, zmocnila se mě podivná ostýchavost a nezmohla jsem se na nic než na hrdelní skřehotání. Napadlo mě vzít si příště na sebe kostým žáby, aby to vypadalo jako umělecký záměr. „

Anonymka, 32 let

Milá Anonymko, chápeme tě. V redakci se nám poslední dobou množí příspěvky na téma přitažlivosti děvčat v infocentru, nejspíš tedy půjde o některou z nich. Doporučujeme ti začít drobnými krůčky, ať protějšek nevyděsíš, a zároveň si ověříš, jestli opětuje tvé city. Pro začátek by mohlo stačit vymýšlení fiktivních problémů, se kterými můžeš jít na infocentrum: například batoh politý kafem, zapůjčení propisky či izolepy,

nebo umístování krabičky na tajné vzkazy. Čím "bláznivější", tím lepší :) Začni s frekvencí tři požadavky denně a postupně zvyšuj či snižuj podle vlastní intuíce. A hlavně – buď sama sebou :)

Zítřejší téma: FLIRT

Pište nám!

Stopařská výzva

Lušti a hledej

Vodítko vede k tajné schránce. Až ji najdeš, zapiš se na listinu. Který soubor bude mít víc čárek? Kdo s koho? Výhra jistá!
!!! JINÉ MÍSTO KAŽDÝ DEN !!!

Vodítko pro 3. den:

Jdi jen, chvátej, na stotřicet kroků vpřed!
Českou hrdost vynes výše i Bruselských tučet hvězd. Mezi nimi cestou úzkou skloň svou hlavu přetěžkou a do trnoví směle sáhni, odměněn buď schránčkou.

PROGRAM

Sobota 4. července

09.00 – 13.00

Workshopy

10.00 – 10.30 / Park Střed

Chůdadlo: Žongléřská omeleta

11.00 – 11.45 / Park Střed

Divadelní Piknik v Mostě pro děti

Nedloubej se v nose / koncert pro děti a jejich doprovod

12.00 – 13.00 / Park Střed

Chůdadlo: Škola žonglování

13.00 – 13.35 / Park Střed

Divadelní Piknik v Mostě pro děti

Chůdadlo: Brémští cirkusanti

kejkliřská pohádka

13.00 – 14.00 / Cascade

Oběd

14.00 – 15.50 / Městské divadlo

Divadlo Exil, Pardubice / režie: Petr Kubík

Eduardo Rovner: Vrátila

se jednou v noci

14.00 – 16.00 / Most – Dopravní podnik

Kulturní tramvaj

16.00 – 17.00 / Central Stage

Tadeáš Jezbera / koncert

Písničkář a busker, který pochází z Mostu.

16.15 – 16.45 / Park Střed

Divadelní průvod

(Park Střed – 1. náměstí)

17.00 – 17.20 / 1. náměstí

Chůdadlo: Fangle

17.00 – 17.30 / Central Stage

Slam Poetry

Žádné kostýmy. Ani rekvizity. Jen slova. Silná. Smutná. Vtipná. Autorský přednes poezie v podání těch, kdo umějí z textu udělat událost. Vystoupí: Vašek z Aše a hosté.

17.30 – 18.30 / Městské divadlo

Krvik Totr, Praha / režie: Petr Jediný

Novotný, Tomáš kout, Jiří Volák

Petr Jediný Novotný, Tomáš

Kout: Poslední centence aneb

Přes střadu vlek nejede

18.30 – 19.30 / Cascade

Večeře

19.30 – 20.15 / Městské divadlo (ZK)

Diskuse (Vrátila se jednou v noci)

20.30 – 22.20 / Městské divadlo

Divadelní soubor Hraničář, Rumburk /

režie: Miroslav Řebíček

Tennessee Williams: Kočka na

rozpálené plechové střeše

REDAKCE: Pavlína Schejbalová, Johana Jurášová, Filip Novák, Alena Zemančíková, David Slížek, Martin Rumler, Marek Douša, Kristýna Zejkanová (foto)